

Arrest

**nr. 87 774 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 april 2011, verklaart er zich op 26 april 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 25 april 2012, verstuurd op 25 april 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Uw vader is Pashtoun en uw moeder is van Tadzjiekse origine. U bent soennitisch moslim. U bent geboren in Kandibagh in het district Chaparhar (provincie Nangarhar). U woonde een tijdje in de stad Jalalabad, in Nangarhar, maar tot drie jaar voor uw vlucht uit Afghanistan heeft u in Chaparhar gewoond. U werkte in het atelier van uw vader en hielp hem met lassen. Op een dag, toen jullie een poort gingen herstellen bij een klant, zagen jullie dat deze klant over wapens beschikte, waarmee een aanslag kon worden gepleegd. Na de herstelling van de poort keerden jullie terug naar huis. Uw vader zegde dat u al naar huis kon gaan, maar hij wilde zijn

ontdekking eerst nog aan de autoriteiten melden. Hij is echter niet meer terug naar huis gekomen. Jullie hoorden later dat hij op weg naar het districtscentrum om het leven werd gebracht. U wilde een klacht indienen, maar uw oom zegde dat u dit niet mocht doen omdat dit gevaarlijk kon zijn. In de plaats hiervan werd besloten dat u uw land diende te ontvluchten. In de tweede helft van 2010 heeft u Afghanistan verlaten. Op 22 april 2011 bent u in België aangekomen en op 26 april 2011 diende u een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een taskara voor, twee documenten die uw problemen aantonen, foto's van uw vader en documenten van een medisch onderzoek in België."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie niet aannemelijk heeft gemaakt. Oppervlakkige verklaringen en ernstige lacunes in uw verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelde problemen te vrezen omwille van een persoon bij wie u en uw vader wapens hadden gezien, maar u kon hier dermate weinig uitleg over geven dat kan worden betwijfeld dat u of uw vader problemen hadden met deze persoon. Vooreerst bleek u in het geheel de naam niet te kennen van deze persoon (CGVS, p. 8), wat toch al heel merkwaardig is aangezien hij de persoon is met wie u problemen zegt te vrezen én die een vaste klant van uw vader was (CGVS, p. 12). Vervolgens kon u niet preciseren waar deze persoon woont, wat wederom bevreemdend is, aangezien u uw vader toch zou hebben vergezeld. U kon voorts geen toelichting geven over de dagdagelijkse activiteiten van deze man (CGVS, p. 12), noch kon u preciseren tot welke stam of 'qaum' deze persoon behoort (CGVS, p. 12). Ook dit mag zeer erg verbazen. Het feit dat u zo weinig weet over de persoon die uw vader zou hebben vermoord en die aan de basis van uw vlucht ligt, ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u ook uitermate vage verklaringen aflegde over de moord op uw vader. U verklaarde dat hij in de buurt van het districtshuis met een mes om het leven werd gebracht, maar u had er geen idee van met hoeveel de aanvallers waren (CGVS, p. 13). U beweerde nochtans dat er enkele getuigen waren van de moord op uw vader, zodat kan aangenomen worden dat u hierover een begin aan informatie zou hebben (ingewonnen). U stelt dat deze getuigen journalisten waren, maar u kon in het geheel geen verdere informatie geven over deze mensen (CGVS, p. 13), hetgeen eveneens mag verbazen. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u een aantal documenten voor, waaronder een brief van TV Milli Nangarhar waarover u verklaarde dat uw familie dit document ophaalde als bewijs van de moord op uw vader (geïnterviewd als document 2). Toen u echter werd gevraagd wat er in dit document staat, bleek u dit in het geheel niet te weten. U kon al evenmin uitleggen wat er in het andere door u voorgelegde document staat (geïnterviewd als document 3), noch bleek u te weten wie dit document heeft ondertekend. U noemde een aantal namen van mensen uit uw dorp en verwees vervolgens naar Faizullah en stelde dat deze het 'misschien' heeft ondertekend. U wist in het geheel niet van wie de vingerafdrukken waren op dat document (CGVS, p. 10 en 11). Het feit dat u zo weinig toelichting kan geven over de documenten die uw persoonlijke problemen zouden staven, doet vragen rijzen over de echtheid van deze documenten en bevestigt de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn dient te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 10 juni 2011 een medisch onderzoek liet uitvoeren in het UZ St-Raphaël te Leuven en hieruit bleek dat u op 10 juni 2011 ouder dan 18 jaar werd bevonden, waarbij 20 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/16018 toegevoegd aan uw administratief dossier). De taskara (Afghaanse identiteitskaart) die u voorlegt (uitgegeven op 4/1/1388, of 24 maart 2009) en waarop geschreven staat dat u 15 jaar bent op de foto uit 1388 kan deze vaststelling niet ombuigen. Dit zou immers willen zeggen dat u in 2011 zeventien jaar oud was en dit verschil is te groot om in overweging genomen te worden. Bovendien dient hier gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker vanwege de wijdverbreide corruptie bij het verkrijgen van documenten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hieromtrent dient bovendien te worden opgemerkt dat u niet meer weet waar u dit document precies heeft afgehaald (CGVS, p. 10), wat wederom vraagtekens oproept. In het algemeen dient te worden gesteld dat het evenmin aannemelijk is dat vertaalproblemen aan de oorsprong van voorgaande hiaten zouden liggen. Immers, ondanks de initiële problemen rond technische termen, bleek u te kunnen communiceren via de tolk en bevestigde u aan het einde van het gehoor dat u uw asielmotieven vlot heeft kunnen uiteenzetten (CGVS, p. 16). In het licht van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u het statuut van vluchteling niet worden

toegekend. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Chaparhar te ontlopen. Uit uw verklaringen kan worden opgemaakt dat u zich in Kabul zou kunnen vestigen. U blijkt immers een volwassen man, die het Pashtou en het Dari spreekt en reeds beroepservaring heeft. In alle redelijkheid kan dan ook worden verwacht dat het voor u mogelijk is om zich in Kabul te vestigen. Gevraagd waarom u zich niet in Kabul kan vestigen verwijst u slechts naar de algemene situatie in Afghanistan en de (ongeloofwaardig bevonden) problemen waarvoor u vermoord zegt te worden (CGVS p.7). Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker merkt eerst en vooral op dat er tijdens het gehoor een probleem was met de tolk en stelt dat men er dus van kan uitgaan dat de vertaling niet optimaal is gebeurd.

Verder stelt hij dat het normaal is dat hij geen bijzondere kennis had van de klanten en van de opdrachten omdat hij zeer jong was en gewoon met zijn vader meeliep. Het is ook niet ongeloofwaardig dat hij niet veel weet over de moord op zijn vader omdat hij onmiddellijk na de verdwijning van zijn vader het dorp verliet. Verder stelt hij dat hij de documenten die hij heeft neergelegd niet kan lezen aangezien

hij analfabeet is. Hij stelt ook dat hij zijn leeftijd niet juist weet en dat zijn vader de taskara is gaan laten opmaken en heeft opgehaald.

Verder stelt verzoeker dat het niet realistisch is dat hij zijn toevlucht moet zoeken in Kaboel. Hij heeft daar immers geen familie en de stad is al bij al zeer onveilig.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat er tijdens het gehoor geen noemenswaardige problemen waren met de vertaling. Uit het gehoorverslag blijkt dat de tolk in het begin van het gehoor moeite had met de vaktermen die verzoeker gebruikte en dat de tolk het woord 'lassen' niet begreep (gehoorverslag, 2). Voor het overige blijkt echter niet dat er tijdens het gehoor problemen waren. Verzoeker gaf ook zelf aan dat hij er geen problemen mee had om verder te werken met de tolk (gehoorverslag, 3). Verzoeker toont in ieder geval niet aan dat de vertaling niet toelaat om over de grond van de zaak te oordelen.

De Raad hecht verder geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ernstig wordt ondermijnd door het feit dat verzoeker zo weinig weet over de persoon die zijn vader zou hebben vermoord en voor wie hij zelf zijn land is ontvlucht. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niets over deze persoon kan vertellen en zelfs niet eens zijn naam kent. Verzoekers betoog dat hij geen bijzondere kennis had van de klanten en van de opdrachten van zijn vader, kan niet als verklaring gelden. Het gaat hier immers niet om een gewone klant, maar om de moordenaar van zijn vader. Bijgevolg mag op zijn minst worden verwacht dat verzoeker na de moord op zijn vader over deze persoon navraag zou hebben gedaan. Bovendien was verzoeker erbij toen zijn vader de poort herstelde, zodat hij toch moet kunnen zeggen waar deze persoon woonde.

Verder is het ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig informatie kan geven over de moord op zijn vader. Verzoekers betoog dat hij onmiddellijk na de verdwijning van zijn vader het dorp verliet, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker verbleef immers nog een aantal dagen in Afghanistan vooraleer hij naar België vluchtte. Bovendien heeft hij nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan (zie bijvoorbeeld gehoorverslag, 11). Bijgevolg had hij de mogelijkheid om zich over de moord te informeren. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij hierover niet meer details kan geven.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat hij na de verdwijning van zijn vader deed. Bij de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij en zijn oom de dag na de verdwijning van zijn vader op zoek gingen naar zijn vader en dat ze zijn lijk terugvonden dichtbij het districtshuis (vragenlijst, 3). Op het Commissariaat-generaal vermeldde hij dit echter niet en verklaarde hij integendeel dat zijn oom hem de dag na de verdwijning van zijn vader 's morgens kwam halen en hem meenam naar zijn huis in Behsud (gehoorverslag, 9). Op de vraag of zijn vader was overleden, antwoordde verzoeker bovendien dat hij er zeker van was, dat hij het zelf had gehoord (gehoorverslag, 13). Geen woord echter over de zoektocht naar zijn vader en over de ontdekking van het lichaam van zijn vader.

Ook over zijn taskara legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vader de taskara is gaan laten opmaken en heeft opgehaald. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij echter dat hij de taskara zelf heeft afgehaald (gehoorverslag, 10).

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15 c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede naar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226). Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst

geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak overigens op de recentste richtlijn van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de stad Kaboel plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de stad Kabul al bij al zeer onveilig is, maar hij weerlegt daarmee de bovenstaande vaststellingen niet. Verzoeker beschikt derhalve in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zoals blijkt uit de omstandige informatie terug te vinden in het administratieve dossier (zie Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die de uitgebreide informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert kan weerleggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr; K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER